

*„Egyszerűen ezzel a helyzettel, minden „más” helyzettel nem tudnak igazán megbirkózni az emberek. Nem tudják, hogyan viszonyuljanak az olyan dolgokhoz, ami a tökéletesség és zavartalan fogalmából kilóg. Ez alatt értem a meddőséget, a gyászt, a testi vagy szellemi fogyatékos-
ságot, a halálos betegségeket és még sorolhatnám.”*

Majoros Ildikó: Soha fel nem adni! (Őszinte vallomás a meddőségről)

Majoros Ildikó könyve arról szól, amit az alcím ígér. Őszintén vall a meddőségről. Ebben csak két dolog nehéz. Őszintének lenni minden, de tényleg minden problémáról, és átélni a meddőséget.

Ildikó nem titkolja, hogy lehetett volna kisbabája, de akkor nem tudta még vállalni a gyermeket. Gyerekének apja, és Ildikó is még éretlennek érezte magát a gyerekvállalásra. (Később összeházasodtak, és a könyv kettejük küzdelmének története, hiszen a családalapítás nem ment könnyen.)

A természet kibabrált az emberiséggel. A biológiai érés előbb bekövetkezik, mint ahogy kialakul a felelősségvállalás, a lelki érés. A nemi vágy megvan, ám a védekezéshez még nem mindenki nőtt fel.

Ildikó ma már másként döntene. Az alábbi sorokat neki írta:

„Drága kis Csillagom! Várom a pillanatot, hogy feljuthassak hozzád, és a karomba zárhassalak. Igyekszem úgy élni, hogy Isten megbocsásson nekem, és én is meg tudjak bocsátani magamnak. Elvettem tőled azt, amihez nem volt jogom, az életedet. Mindig a gyermekem leszel, minden szívdobbanásom és lélegzetvételem közelebb visz hozzád. Szeretnék méltó lenni az emlékedhez, mely mindig itt lobog bennem.

Anyukád”

Annyira jellemzőek sokunkra az alábbi sorok:

„Rohanó, stresszes világban élünk, ahol nagy kincs egy-egy lopott, egymással töltött óra, egy beszélgetés, egy kedves szó. Mindenki fáradt, agyonhajszolt, már a húszas éveik elején járó emberek is komoly pszichikai problémákkal küzdenek, tudtukkal vagy tudtukun kívül.

A természetet nem lehet becsapni. Ha úgy érzi, vészhelyzet van, akkor gátol.”

„Javaslom is mindenkinek, hogy mielőtt vizesre sírja a párnáját az önsajnálattól és elsorvad a papírzsebi tengerben, mert nem érti, hogy ő miért ilyennek született, vagy ujjal mutogatna mindenféle mondvacsinált indokokra, merüljön el az emlékeiben.

Rá fog jönni, vannak dolgok, amiket – akár tudatosan, akár tudattalanul – a környezete, a körülményei, a családtagjai és saját maga generál, és ezek lelki szintén gátat szabnak a test természetes folyamatainak.”

Ildikó megszenvedte a magáét.

„Amikor egy nő gyermekre vágyik, és nem kaphatja meg, akkor fáj az is, hogy másoknak megadatik a boldogság. Észrevettem magamon, hogy kezdem meggyűlölni a kismamák sugárzó arcát. Torz vigyornak akartam látni, így annak is láttam. Könnybe lábadt a szemem minden egyes babakocsi láttán, pedig a tartalmukat már nem is volt erőm szemrevételezni. Ha bejelentette bárki, akárki, hogy terhes, első pillanatban nagyon örültem és vele együtt sírtam a boldogságtól, aztán félóra múlva dühöngtem.

Hisztiztem, átkozódtam, hogy miért nem én, vagy én miért nem?! Volt, hogy babalátogatóban voltunk, „kötelességünk” volt elmenni, gyönyörködni a csemetében. Akkor hirtelen úgy éreztem, hogy megfojt engem ez az egész ügy. Muszáj volt hazamennem, levertem mindent az asztalról, hogy aztán zokogva rogyjak össze a fájdalomtól.

Szerintem most nagyon sok meddő nő magára ismer. Ezek az érzések természetesek és nem is szabad elnyomni őket. Meg kell élni a poklok-poklát, hogy az ember értékelni tudja a mennyországot. Ez nem a „rossz” fajta irigység. Hiszen nem azt kívánjuk, hogy minden nő vetéljen el, legyen meddő, vagy veszítse el a gyermekét. Nem, nem, szó sincs erről. Egyszerűen próbál az ember lánya másokat okolni, mert muszáj valamibe kapaszkodni, valamit érezni.

Olyan egyszerű lenne arra gondolni, hogy attól, mert a másoknak sikerül teherbeesés, az én esélyeim még nem csökkentek.

Nagyon egyszerű lenne, de valahogy nem megy. Sötét állapot ez a lélekben és sötétén láttatja a világot. Minden beszűkül.”

Nehéz téma, Jó, hogy Ildikóéknak volt erejük kitartani, és kivárni azt az időt, amikor végre gyerek(ek)kel is kibővül a családjuk!

Szigligeti Zsuzsanna

„Van valami, ami mégis mássá teszi azt, aki a reménytelenség és a saját testi, szellemi korlátai közé van szorítva. Megtanulja megbecsülni az élet apró dolgait és megtanulja észrevenni az élet igazságait. Aki nem volt még völgyben, az nem mászhatja meg a hegyet sem, ahonnan belátja és átlátja a dolgokat. Aki még nem volt lesajnálva, nem nézték még szánakozva, nem tudja, mekkora boldogság egy őszinte mosoly.”